

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer åtte

Jeff Pippenger

2025-12-09

Nummer åtte

Kven skal han lære kunnskap? og kven skal han få til å forstå lære? Dei som er avvende frå mjølka og tekne bort frå brysta.

For bud må være på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt og der litt. For med stammende lepper og med en annen tunge skal han tale til dette folk. Til dem sa han: Dette er hvilen som dere kan la den trette finne hvile ved; og dette er vederkvegelsen. Men de ville ikke høre.

Men Herrens ord var for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her litt og der litt; for at de kunne gå bort og falle baklengs og bli knust og fanget i snaren og tatt.

Derfor, hør Herrens ord, dere spottere, som styrer dette folket som er i Jerusalem. Fordi dere har sagt: Vi har sluttet en pakt med døden, og med dødsriket har vi gjort avtale; når den oversvømmende svøpe farer fram, skal den ikke nå oss. For vi har gjort løgnen til vår tilflukt, og under falskhet har vi skjult oss. Derfor sier Herren Gud så: Se, jeg legger i Sion en stein til grunnvoll, en prøvet stein, en kostelig hjørnestein, en sikker grunnvoll. Den som tror, skal ikke haste. Og jeg vil gjøre retten til målesnor og rettferdigheten til lodd. Haglet skal feie bort løgnens tilflukt, og vannene skal oversvømme skjulestedet. Deres pakt med døden skal bli gjort til intet, og deres avtale med dødsriket skal ikke bli stående. Når den oversvømmende svøpe farer fram, da skal dere bli trådt ned av den. Jesaja 28:9–18.

De spottende menn som hersker over Jerusalem, er lederne for den laodikeiske Syvendedags Adventist-menighet, som Jesaja noen få vers tidligere identifiserte som «Efraims drukne» og «hovmodets krone». Ved pinse svarte Peter dem som hevdet at budskapet ble forkynt av berusede menn. Tidsperioden for det sene regn handler om et sant og et falskt budskap om det sene regn. Et budskap fra Herren frembringer alltid to klasser av tilbedere, og begge klassene drikker vin. Det helligede budskap, eller den helligede vin, er det som blir avskåret fra de utros munn i Joel.

Våkn opp, dere drukkenbolter, og gråt; og hyl, alle dere vindrikkere, på grunn av den nye vinen; for den er revet bort fra deres munn. Joel 1:5.

I Joel, kapittel én, blir de ugudelige vingårdsmennene, som representerer den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken, fordømt og dømt i forbindelse med at «den nye vinen» blir «avskåret» fra deres munn. Gud har avskåret eller holdt tilbake utgytelsen av Guds Ånd i senregnet, slik dette er representert ved «mat- og drikkofferet», fra de ugudelige, drukne vingårdsmennene.

Matofferet og drikkofferet er avskåret fra Herrens hus; prestene, Herrens tjenere, sørger. Marken er ødelagt, landet sørger; for kornet er ødelagt, mosten er tørket bort, oljen svinner hen. Skam dere, dere jordbrukere; klag, dere vingårdsmenn, over hveten og over bygget; for markens høst er gått til grunne. Vintreet er tørket bort, og fikentreet svinner hen; granatepletreet, palmetreet også, og epletreet, ja alle trærne på marken, er visnet bort; for gleden er visnet bort fra menneskenes barn. Omgjord dere og klag, dere prester; hyl, dere alterets tjenere; kom, ligk natten igjennom i sekkestrie, dere min Guds tjenere; for matofferet og drikkofferet er holdt tilbake fra deres Guds hus. Lys ut en faste, kall sammen til en høytidelig samling, samle de eldste og alle landets innbyggere i Herren deres Guds hus, og rop til Herren: Akk for dagen! for Herrens dag er nær, og som en ødeleggelse fra Den Allmektige skal den komme. Er ikke maten avskåret like for våre øyne, ja, fryd og glede fra vår Guds hus? Joel 1:9–16.

Når Jesajas «Efraims drankere» «våkner» i Joel, er de omstendighetene de våkner til, budskapet om det sene regnet—fremstilt som «ny vin». Det er blitt holdt tilbake fra Guds utvalgte paktsfolk. «Korn» i avsnittet er et generelt ord for kornslag, og Guds Ord er himmelens brød, og i avsnittet er det blitt «ødelagt».

Den «nye vinen» er sannhetens nærværende budskap som kom ved 9/11. Den «nye vinen er uttørket» og «avskåret», for den «nye vinen» blir bare gjenkjent av dem som vender tilbake til Jeremias «gamle» stier, for et «nytt» budskap er alltid i samsvar med det «gamle» budskapet. Ordet som er oversatt med «uttørket», betyr «å skamme seg» på hebraisk.

De som er «til skamme», er et hovedtema hos Joel og profetene. Efraims drukkenbolter skammer seg over sitt falske budskap om det sene regn, som ofte kalles et budskap om «fred og trygghet». De tre symbolene korn, ny vin og olje representerer budskapet om det sene regn. Det sene regn fremstilles også som Den Hellige Ånds utgyltelse.

Den Hellige Ånds gjerning er å overbevise om synd, rettferdighet og dom, og nettopp i den rekkefølgen. Guds Ord overbeviser om synd og fremstilles ved «korn». Å eie den «nye vinen» kjennetegner dem som er i besittelse av Den Hellige Ånd, som fremstilles ved «regn» og også ved «vin», for både «regn» og «vin» kan lett påvises å være et budskap eller en lære.

Men jeg sier dere sannheten: Det er til gagn for dere at jeg går bort. For dersom jeg ikke går bort, skal Talsmannen ikke komme til dere; men dersom jeg går bort, da skal jeg sende ham til dere. Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom: om synd, fordi de ikke tror på meg; om rettferdighet, fordi jeg går til min Far, og dere ser meg ikke lenger; om dom, fordi denne verdens fyrste er dømt. Jeg har ennå mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå. Men når han kommer, sannhetens Ånd, skal han veilede dere til hele sannheten. For han skal ikke tale av seg selv, men det han hører, skal han tale, og de kommende ting skal han forkynne dere. Johannes 16:7–13.

Joels «korn» er Guds Ord, som overbeviser om «synd». «Rettferdighet» blir åpenbart ved dem som har forbundet sin menneskelighet med guddommelighet gjennom det nåværende sannhetsbudskapet, fremstilt som «ny» (nåværende-sannhets-) «vin» (budskap). «Oljen» er symbolet på «dom», for «dommen» er grunnlagt på om de som blir dømt, har «olje». Joels korn, ny

vin og olje er overbevisningen om synd, rettferdighet og dom. Alle elementene i Den Hellige Ånds verk i forbindelse med utgytelsen av senregnet utgjør de sannhetene som skal prøve laodikeisk adventisme, med begynnelse ved 9/11, når Joel befaler dem å «Våkne!»

De tre symbolene i budskapet om sildigregnet svarer til de tre englers budskap i Åpenbaringen fjorten, og «jordbrukerne» skal bli «til skamme» og «vinbøndene» skal «jamre». I Joel skal Guds folk aldri bli til skamme.

Og dere skal kjenne at jeg er midt iblant Israel, og at jeg er Herren deres Gud, og ingen annen; og mitt folk skal aldri i evighet bli til skamme. Joel 2:27.

Bøndene og vingårdsmennene skammer seg og jamrer, fordi det falske budskapet om senregnet som de fremholder, er uten kraft til å frembringe liv i vingården de fikk i oppdrag å stelle. Adventismen vet fra sin profetinne at de ble kalt til å oppfylle senregnets erfaring, men markens grøde er visnet. De skammer seg og gråter særlig «for hveten og for bygget». Førstegrødeofferet av «bygget» på dagen for Kristi oppstandelse innledet pinsetiden, som endte ved pinse med pinsehøytidens førstegrødeoffer av «hveten». Efraims drukkenbolter skammer seg fordi de befinner seg på feil side av pinsetiden, som gjentas fra 11. september og frem til søndagsloven, når senregnet faller.

«Mange har i stor grad unnlatt å motta det første regn. De har ikke tilegnet seg alle de velsignelser som Gud således har sørget for til dem. De venter at mangelen skal bli avhjulpet ved det sene regn. Når den rikeste overflod av nåde skal bli skjenket, akter de å åpne sine hjerter for å ta imot den. De gjør en fryktelig feil. Det verk som Gud har påbegynt i menneskets hjerte ved å gi sitt lys og sin kunnskap, må stadig gå fremover. Hvert enkelt menneske må innse sin egen nødvendighet. Hertet må tømmes for all urenhet og renses for Åndens iboelse. Det var ved bekjennelse og forsakelse av synd, ved alvorlig bønn og ved å overgi seg selv til Gud, at de første disiplene beredte seg for Den Hellige Ånds utgytelse på pinsedagen. Det samme verk, bare i større grad, må gjøres nå. Den menneskelige medarbeider behøvde da bare å be om velsignelsen og vente på at Herren skulle fullkommengjøre verket med ham. Det er Gud som begynte verket, og han vil fullføre sitt verk og gjøre mennesket fullkomment i Jesus Kristus. Men det må ikke være noen forsømmelse av den nåde som er fremstilt ved det første regn. Bare de som lever opp til det lys de har, vil få større lys. Dersom vi ikke daglig går fremover i å virkeliggjøre de aktive kristne dyder, skal vi ikke gjenkjenne Den Hellige Ånds tilkjennegivelser i det sene regn. Det kan falle på hjerter rundt omkring oss, men vi skal ikke skjelne eller motta det.» Testimonies to Ministers, 506, 507.

I sammenhengen med den linjen som søster White kaller den «pinsemessige tid», var «den tidlige regn» at Kristus åndet på disiplene etter at Han steg ned fra sitt himmelske møte etter at Han var oppstått. «Den sene regn» i denne sammenhengen var pinse. Ved alfaen av den pinsemessige tid ble noen få dråper åndet på disiplene, og ved omegaen talte disiplene som det var blitt åndet på, med ildtunger til hele verden. En manifestasjon av Den Hellige Ånd ved begynnelsen og avslutningen. Guddommen som formidler Den Hellige Ånd til menneskeheten gjennom et budskap ved begynnelsen, og guddommelighet og menneskelighet forenet, slik dette fremstilles ved tunger (menneskelighet) og ild (guddommelighet), og som formidler Den Hellige Ånd til menneskeheten

gjennom et budskap ved avslutningen. Byggens førstegrødeoffer ved begynnelsen samsvarer med Kristi oppstandelse, og de to hvetebrødene ved pinsenhøytidens førstegrødeoffer samsvarer med pinse.

Disse to brødene er det eneste offeret som inneholdt surdeig, et symbol på synd. Brødene ble bakt og fremstilte således syndens borttagelse, men opprettholdt sannheten om at de to svingebrødene, som representerte de hundre og førtifire tusen, var menn og kvinner som var syndere, men som var blitt rensket fra disse syndene av Paktens Budbærer i Malaki kapittel tre. Slik representerte alfaen i pinsesesongen Himmels Brød som underviste sine disipler, og omegaen i den samme sesongen hadde disse samme disiplene symbolisert som to brød som ble løftet opp til himmelen. Dermed forenes symbolet på guddommelighet og menneskelighet i ildtungene og løftingen av svingeofferet, som var et forbilde på at disiplene skulle bringe budskapet til verden, for å identifisere at de hundre og førtifire tusen skal løftes opp som et offer som fullkomment representerer Jesus Kristus, og Jesus Kristus representerer at guddommelighet forenet med menneskelighet ikke synder.

Å unnlate å «ta imot det første regnet», mens man forventer at «det som mangler» av «alle de goder som Gud» «tilveiebrakte» med «det første regnet», «skal bli gitt ved det siste regnet», er «en fryktelig villfarelse». Det første regnet er Jeremias' «gamle stier», som ved 9/11 ble identifisert som den vei man skulle vandre på. Det er «en fryktelig villfarelse» og også en sterk forførelse som får mennesker til å tro at de har et budskap om det siste regnet som er bygget på en klippe, bare for å oppdage at deres budskap var bygget på sand.

Peter skammet seg ikke over å forklare direkte hvem som var og ikke var beruset i sin framstilling av de hundre og førtifire tusen i tiden for senregnet. Alle profetene taler om de siste dager, og Joel identifiserer «Efraims drankere» som våkner opp og blir konfrontert med klare beviser for at privilegiet å være det folk som skulle forkynne den tredje engels høye rop under senregnets kraft, for alltid er blitt tatt bort. De hundre og førtifire tusen blir utviklet og beseglet i tiden for senregnet fra 11. september og fram til søndagsloven. De er de som følger Lammet hvor enn det går.

Peter ved pinse representerer de mennesker som forkynner senregnsbudskapet, hvilket han grunnlegger på Joels bok. Jødene, som gjennom hele sin historie hadde fått ansvaret for å holde pinse, ble av Peter gjort kjent med at den pinse som alle de tidligere pinsene hadde pekt frem mot, nå ble oppfylt. Jødene, som Efraims drukkenbolter, var så beruset av Babylons vin at de anklaget Peter og de elleve for å være drukne idet de fremholdt senregnsbudskapet i sammenheng med Joels bok. Når Efraims drukkenbolter «våkner opp» i vers fem i Joels første kapittel, blir de konfrontert med senregnets prøvende prosess, hvor to klasser utvikles. I prøvelsesprosessen er det én klasse som gjenkjenner senregnsbudskapet, og en annen klasse som ikke gjør det.

«Vi må ikke vente på senregnet. Det kommer over alle som vil erkjenne og tilegne seg nådens dugg og regnskurer som faller over oss. Når vi samler opp lysglimtene, når vi verdsetter Guds visse miskunn, han som gjerne vil at vi skal stole på ham, da vil hvert løfte bli oppfylt. 'For likesom jorden lar sitt skudd spire fram, og likesom hagen lar det som er sådd i den, vokse opp, slik skal Herren Gud la rettferdighet og lovprisning spire fram for alle folkeslag.' Jesaja 61:11.

Hele jorden skal fylles med Guds herlighet.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 984.

Å «gjenkjenne» betyr «å erindre eller gjenvinne kunnskap», for budskapet om det sene regn blir gjenkjent gjennom tidligere hellige historier som illustrerer det sene regns historie. Peters historie på pinsefestens dag ble plassert innenfor den historiske struktur som er fremsatt av Joel. Joels sammenheng med Peters oppfyllelse gir to vitner til historien om midnattsropet i 1844. Disse tre vitnene (og andre) skal «gjenkjennes» som illustrasjoner av historien, rammen og budskapet om det sene regn.

Da Kristus åndet på disiplene etter at Han steg opp og deretter vendte tilbake, var det som «noen få dråper» før den store utgytelsen på pinsedagen. Ved begynnelsen og avslutningen var det en åpenbarelse av Den Hellige Ånds utgytelse. De få dråpene fra Kristus til Hans disipler er alfaen i pinsetiden, som ender med omegaen og utgytelsen av budskapet fra disiplene til verden. Alfaen kjennetegnes ved førstegrødeofferet av bygg og ender med førstegrødeofferet av hvete. Begynnelsen på senregnet ble markert ved at de store bygningene i New York City ble lagt i grus den 11. september. Det markerer begynnelsen på den historien som leder frem til søndagsloven. 11. september er fremstilt ved byggets førstegrødeoffer, og søndagsloven er hvetens førstegrødeoffer.

Efraims drukkenbolter blir vekket til virkeligheten av at deres rike skulle bli tatt fra dem og gitt til et folk som ville bære de rette frukter. Joel fremstiller drukkenboltene ulydighet ved å påpeke at «mat»- og «drikk»-ofrene er blitt avskåret fra Herrens hus, og at «mosten» er blitt avskåret fra deres munn. «Mosten» er i hebraisk ferskpresset saft, men den «vin» som drukkenboltene drikker i vers fem, er gjæret saft. To slags vin, som representerer lære, og i Joels sammenheng er læren budskapet om den siste regn. Efraims drukkenbolter har drukket gjæret saft, og de er «avskåret» fra den «nye» ferskpressede saft. To slags vin representerer to budskap om den siste regn, og drukkenboltene er «avskåret» fra det rene budskap. Det hebraiske ordet som er oversatt med «avskåret», bygger på den gamle paktsskikken med å dele dyr og gå mellom stykkene. Å være «avskåret» er å bli forkastet som Guds paktsfolk.

Joels bok identifiserer Guds folk i de siste dager, begynnende med millerittene, som ble frembrakt som følge av avforseglingen av Daniels bok i 1798, og avsluttende med de hundre og førtifire tusen, som blir frembrakt som følge av avforseglingen av Daniels bok i 1989. I begynnelsen ble utgytelsen av Den Hellige Ånd fremstilt ved tidsperioden fra leirmøtet i Exeter til skuffelsen den 22. oktober 1844. Denne historien oppfylte lignelsen om de ti jomfruer i Matteus tjuefem, som gjentas til punkt og prikke i historien om de hundre og førtifire tusen.

«Lignelsen om de ti jomfruene i Matteus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring.» The Great Controversy, 393.

«Jeg blir ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruene, hvorav fem var kloke og fem uforstandige. Denne lignelsen er blitt og vil bli oppfylt til minste bokstav, for den har en særskilt anvendelse for denne tid og har, likesom den tredje engels budskap, blitt oppfylt og vil fortsette å være sannhet for denne tid inntil tidens avslutning.» Review and Herald, 19. august 1890.

«Det finnes en verden som ligger i ondskap, i bedrag og villfarelse, i selve dødsskyggen,—sovende, sovende. Hvem kjenner sjelenød for å vekke dem? Hvilken røst kan nå dem? Mine tanker føres til fremtiden, når signalet vil bli gitt: 'Se, Brudgommen kommer; gå ut for å møte Ham.' Men noen vil ha utsatt å skaffe seg oljen til å fylle lampene sine, og for sent vil de oppdage at karakteren, som oljen er et bilde på, ikke kan overføres. Den oljen er Kristi rettferdighet. Den representerer karakter, og karakter kan ikke overføres. Intet menneske kan sikre den for en annen. Hver enkelt må selv tilegne seg en karakter rensset fra enhver syndens flekk.» Bible Echo, 4. mai 1896.

Hvem «føler sjelens veer for å vekke» «en verden som ligger i ondskap?» Joel besvarer spørsmålet:

Og det skal skje at hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst. For på Sions berg og i Jerusalem skal det være utfrielse, slik Herren har sagt, og blant den rest som Herren kaller. Joel 2:32.

Vi vil fortsette med disse tingene i den følgende artikkelen.

Sent på ettermiddagen på oppstandelsens dag var to av disiplene på vei til Emmaus, en liten by åtte mil fra Jerusalem. Disse disiplene hadde ikke hatt noen fremtredende plass i Kristi verk, men de var oppriktige troende på Ham. De var kommet til byen for å holde påske, og var sterkt forvirret over de hendelser som nylig hadde funnet sted. De hadde hørt nyhetene fra morgenen om at Kristi legeme var blitt fjernet fra graven, og også beretningen fra kvinnene som hadde sett englene og hadde møtt Jesus. Nå vendte de tilbake til sine hjem for å meditere og be. Bedrøvet fulgte de sin aftenvandring og talte sammen om scenene ved rettergangen og korsfestelsen. Aldri før hadde de vært så fullstendig motløse. Uten håp og uten tro vandret de i korsets skygge.

«De var ikke kommet langt på reisen før en fremmed sluttet seg til dem, men de var så oppslukt av sin tungsinn og skuffelse at de ikke la ham nøye merke til. De fortsatte samtalen og gav uttrykk for sine hjertes tanker. De drøftet de lærdommer Kristus hadde gitt, som de syntes ute av stand til å fatte. Mens de talte om de hendelsene som hadde funnet sted, lengtet Jesus etter å trøste dem. Han hadde sett deres sorg; Han forstod de motstridende, forvirrende forestillingene som vakte denne tanken i deres sinn: Kan denne Mann, som lot Seg selv bli så ydmyket, være Kristus? Deres sorg lot seg ikke holde tilbake, og de gråt. Jesus visste at deres hjerter var knyttet til Ham i kjærlighet, og Han lengtet etter å tørke bort deres tårer og fylle dem med glede og fryd. Men først måtte Han gi dem lærdommer de aldri ville glemme.»

«Han sa til dem: Hva er dette for ord som dere veksler med hverandre mens dere går og er bedrøvet? Og den ene av dem, han som hette Kleopas, svarte og sa til Ham: Er Du den eneste fremmede i Jerusalem, og har Du ikke fått vite om det som er skjedd der i disse dager?» De fortalte Ham om sin skuffelse med hensyn til sin Mester, «som var en profet, mektig i gjerning og ord for Gud og hele folket;» men «øversteprestene og våre rådsherrer,» sa de, «overgav Ham til å dømmes til døden og har korsfestet Ham.» Med hjerter såre av skuffelse og med skjelvende lepper tilføyde de: «Vi håpet at det var Han som skulle forløse Israel; og dessuten er det i dag den tredje dagen siden dette hendte.»

Merkelig at disiplene ikke husket Kristi ord og innså at Han hadde forutsagt de hendelser som var kommet til oppfyllelse! De forsto ikke at den siste delen av Hans kunngjøring like sikkert ville bli oppfylt som den første delen, at Han på den tredje dag ville stå opp igjen. Dette var den delen de burde ha husket. Prestene og rådsherrene glemte ikke dette. På dagen «som fulgte etter beredelsesdagen, kom yppersteprestene og fariseerne sammen til Pilatus og sa: Herre, vi kommer i hu at denne forførereren sa mens Han ennå levde: Etter tre dager står jeg opp igjen.» Matteus 27:62, 63. Men disiplene husket ikke disse ordene.

«Da sa han til dem: Å, dere uforstandige og trege av hjertet til å tro alt det profetene har talt! Måtte ikke Kristus lide dette og så gå inn til sin herlighet?» Disiplene undret seg over hvem denne fremmede kunne være, siden han kunne trenge inn til deres innerste sjel og tale med et slikt alvor, en slik ømhet og medfølelse, og med et slikt håp. For første gang siden Kristi forræderi begynte de å føle håp. Ofte så de oppmerksomt på sin ledsager og tenkte at hans ord var nettopp slike ord som Kristus ville ha talt. De ble fylt av forundring, og deres hjerter begynte å banke av gledelig forventning.

«Fra og med Moses, selve alfa i Bibelens historie, utla Kristus i alle Skriftene det som gjaldt Ham selv. Hadde Han først gjort seg kjent for dem, ville deres hjerter ha vært tilfredsstilt. I deres gledes fylde ville de ikke ha hungret etter noe mer. Men det var nødvendig for dem å forstå det vitnesbyrd som ble båret om Ham ved Det gamle testamentes forbilder og profetier. På disse måtte deres tro grunnfestes. Kristus utførte intet mirakel for å overbevise dem, men det var Hans første gjerning å forklare Skriftene. De hadde sett på Hans død som tilintetgjørelsen av alle sine håp. Nå viste Han ut fra profetene at dette var selve det sterkeste bevis for deres tro.»

«Ved å undervise disse disiplene viste Jesus hvor viktig Det gamle testamente er som et vitnesbyrd om Hans misjon. Mange bekjennende kristne forkaster nå Det gamle testamente og hevder at det ikke lenger er til noen nytte. Men slik er ikke Kristi lære. Så høyt verdsatte Han det at Han en gang sa: 'Hører de ikke på Moses og profetene, vil de heller ikke la seg overbevise, om én stod opp fra de døde.' Lukas 16:31.

Det er Kristi røst som taler gjennom patriarker og profeter, fra Adams dager og helt til tidens avsluttende scener. Frelseren blir åpenbart i Det gamle testamentet like klart som i Det nye. Det er lyset fra den profetiske fortid som fremstiller Kristi liv og Det nye testamentes lærdommer med klarhet og skjønnhet. Kristi mirakler er et bevis på Hans guddommelighet; men et sterkere bevis på at Han er verdens Forløser, finnes i å sammenligne profetiene i Det gamle testamentet med historien i Det nye.

«Ved å resonnerer ut fra profetiene ga Kristus sine disipler en riktig forståelse av hva Han skulle være i menneskenaturen. Deres forventning om en Messias som skulle innta sin trone og kongelige makt i samsvar med menneskers ønsker, hadde vært villedende. Den ville hindre en riktig erkjennelse av Hans nedstigning fra den høyeste til den laveste stilling som kunne inntas. Kristus ønsket at disiplenes forestillinger skulle være rene og sanne i enhver detalj. Så langt som mulig måtte de forstå noe om det lidelsens beger som var blitt tilmålt Ham. Han viste dem at den fryktelige konflikten, som de ennå ikke kunne fatte, var oppfyllelsen av pakten som var inngått før verdens grunnvoll ble lagt. Kristus måtte dø, slik enhver overtreder av loven må dø

dersom han fortsetter i synd. Alt dette skulle skje, men det skulle ikke ende i nederlag, men i herlig, evig seier. Jesus sa til dem at enhver anstrengelse måtte gjøres for å frelse verden fra synd. Hans etterfølgere måtte leve som Han levde og arbeide som Han arbeidet, med intens, utholdende innsats.»

«Slik talte Kristus med sine disipler og åpnet deres sinn, så de kunne forstå Skriftene. Disiplene var trette, men samtalen stanset ikke. Ord om liv og forsikring falt fra Frelserens lepper. Men ennå var deres øyne hindret. Da Han fortalte dem om Jerusalems undergang, så de på den dømte byen med tårer. Men ennå ante de lite om hvem deres reisefelle var. De tenkte ikke at emnet for deres samtale gikk ved deres side; for Kristus omtalte seg selv som om Han var en annen person. De tenkte at Han var en av dem som hadde vært til stede ved den store høytiden, og som nå vendte tilbake til sitt hjem. Han gikk like varsomt som de over de grove steinene og stanset fra tid til annen sammen med dem for å hvile litt. Slik gikk de fram langs fjellveien, mens Han som snart skulle innta sin plass ved Guds høyre hånd, og som kunne si: «Meg er gitt all makt i himmel og på jord», gikk ved deres side. Matteus 28:18.»

«Under reisen var solen gått ned, og før de reisende nådde hvilestedet sitt, hadde arbeiderne på markene forlatt sitt arbeid. Idet disiplene stod i begrep med å gå inn i sitt hjem, gav den fremmede inntrykk av at Han ville fortsette sin reise. Men disiplene følte seg tiltrukket av Ham. Deres sjeler hungret etter å høre mer fra Ham. «Bli hos oss,» sa de. Han syntes ikke å ta imot innbydelsen, men de inntrengte hos Ham og bad: «Det lider mot kveld, og dagen heller.» Kristus gav etter for denne bønn og «gikk inn for å bli hos dem.»»

«Dersom disiplene hadde unnlatt å inntrengende fremsette sin innbydelse, ville de ikke ha visst at deres reisefelle var den oppstandne Herren. Kristus påtvinger aldri noen sitt nærvær. Han tar seg av dem som trenger Ham. Gjerne vil Han tre inn i det ringeste hjem og glede det laveste hjerte. Men dersom mennesker er for likegyldige til å tenke på den himmelske Gjest eller be Ham bli hos dem, går Han videre. Slik lider mange et stort tap. De kjenner ikke Kristus bedre enn disiplene gjorde da Han vandret sammen med dem på veien.»

Det enkle kveldsmåltidet med brød blir snart gjort i stand. Det settes fram for gjesten, som har tatt plass ved bordets øverste ende. Nå rekker Han ut sine hender for å velsigne maten. Disiplene farer tilbake i forundring. Deres ledsager rekker ut sine hender på nøyaktig samme måte som deres Mester pleide å gjøre. De ser igjen, og se, de får øye på naglenes merker i Hans hender. Begge utbryter straks: Det er Herren Jesus! Han er oppstanden fra de døde!

«De reiser seg for å kaste seg ned for hans føtter og tilbe ham, men han er blitt borte for deres øyne. De ser på stedet som var blitt opptatt av ham hvis legeme nylig hadde ligget i graven, og sier til hverandre: «Brant ikke vårt hjerte i oss mens han talte med oss på veien, og mens han åpnet Skriftene for oss?»»

«Men med dette store budskapet å formidle kan de ikke sitte og tale. Deres tretthet og sult er borte. De lar måltidet stå urørt, og fulle av glede bryter de straks opp igjen på den samme veien som de kom, og skynder seg for å fortelle budskapet til disiplene i byen. På enkelte strekninger er veien ikke trygg, men de klatrer over de bratte stedene og glir på de glatte klippene. De ser ikke, de vet ikke, at de har beskyttelse av Ham som har vandret veien med dem. Med

vandringsstaven i hånden skynder de seg fremover og ønsker å gå fortere enn de våger. De mister stien, men finner den igjen. Snart løpende, snart snublende trenger de seg frem, mens deres usynlige Ledsager er dem nær ved siden av dem hele veien.»

«Natten er mørk, men Rettferdighetens Sol skinner over dem. Deres hjerter hopper av glede. De synes å være i en ny verden. Kristus er en levende Frelser. De sørger ikke lenger over Ham som død. Kristus er oppstanden — igjen og igjen gjentar de det. Dette er budskapet de bærer til de sørgende. De må fortelle dem den vidunderlige beretningen om vandringen til Emmaus. De må fortelle hvem som sluttet seg til dem på veien. De bærer det største budskap som noen gang er gitt til verden, et gledesbudskap som menneskeslektens håp for tid og evighet avhenger av.» Slektenes håp, 795–801.